

Jussi Wahlgren
Taivaanrannan perillinen
Nordbooks 2011, 235s.

KOHTI PAKENEVAA TAIVAANRANTAA

Jussi Wahlgrenin kolmas romaani Taivaanrannan perillinen on tragikoominen kertomus miehen osasta maailmassa, jossa äitien suuret odotukset poikiaan kohtaan, naisten odotukset miehiään kohtaan, työnantajien odotukset työntekijöitään kohtaan ja ennen kaikkea omat odotukset itseä kohtaan puristavat miehen ahtaalle ja antavat rakkaudelle ja unelmille kovin vähän liikkumatilaa.

Kirja alkaa pilvien yläpuolella, lentokoneen business-luokassa, jossa päähenkilö, näytelmäkirjailijan uraa vastoinikäymisistä huolimatta tekevä kirjailija Tuomas Jaakkola pätkäilee mihin soppaan lusikkansa on työntänyt. Sekä New Yorkissa harjoitettava off-Broadway- tuotanto että miehen avioliitto ovat pahaenteisesti ajautumassa karille.

Koko miehen elämä tuntuu olevan yhtä ajautumista elämäntilanteesta toiseen; tyttöystävät, alkoholismien kanssa kamppaileva vaimo, työpaikat, asuinpaikat, erot, kirjalliset menestykset ja vastoinikäymiset vain tapahtuvat. Johtuuko se päähenkilön vääristä valinnoista vai jonkun miehen omaa tahtoa suuremman voiman vaikutuksesta.

Mikä onkaan se Tuomas Jaakkolan todellinen elämä, ja missä se on, tuntuu päähenkilö vuosikymmen toisensa jälkeen pohtivan. Onko kyseessä laajemmankin kulttuurimme ilmiön kuvaus vai vain yhden miehen monitasoinen odyssia läpi elämänsä, jää lukijan päätettäväksi. Joka tapauksessa "life is somewhere else", tai siellä Taivaanrannassa, jota voi tähyillä koko elämänsä pääsemättä koskaan perille. Ehkä me perimme todellakin kaipauksen johonkin parempaan kuin nykyhetki, näin ainakin Taivaanrannan perillisen päähenkilölle näyttää käyneen.

Tarina liikkuu luontevasti kahdeksankymmentäluvun Helsingistä 2000-luvun New Yorkiin, mainostoimistomaailmasta matkailualan kautta luovan työn ankariin ja näkymättömiin kiemuroihin.

Jussi Wahlgren on kirjoittanut lukuisia mielenkiintoisia näytelmiä ja kaunokirjallisia teoksia. Tässä koskettavassa tarinassa Wahlgren onnistuu kuvaamaan myös universaalin ilmiön: kuinka ihminen ohittaa elämänsä tärkeimmät hetket, oikeastaan koko elämänsä, odottaessaan sen alkavan. Kuinka paljon elämän täytyy kolhia, että sen uskoo todelliseksi? Ja ovatko ainoastaan ne harvat onnelliset tapahtumat niitä, jotka lasketaan ja joiden vuoksi mies jaksaa jatkaa elämäänsä? Ja uskoa edelleen rakkauteen.

Ihmisen raadollinen, mutta peräänantamaton kuva on Wahlgrenin kirjassa myös ymmärtävä; ei tarvita Freudin seksuaaliteoriaa selittämään mitä tapahtuu, kun keski-ikäinen mies tuntee yksinäisyyden raskaan käden laskeutuvan olkapäälleen - eikä silti luovuta.

Reetta Kandolin